

Phẩm 5: NÊU VẤN NẠN

Bấy giờ, Bồ-tát Võng Minh bạch Phật:

– Bạch Thế Tôn! Vì sao Phạm thiên Tư Ích này nghe pháp đại Bi mà không vui mừng?

Phạm thiên nói:

– Thưa Bồ-tát Võng Minh! Nếu nhận thức ở nơi hai pháp tức là có vui mừng. Nếu cho rằng trong thật tế thật sự không có hai pháp tức không vui mừng. Ví như nhà ảo thuật thấy những việc huyền hóa đều không có chỗ vui mừng. Bồ-tát biết rõ tướng của các pháp là như vậy thì đối với việc thuyết pháp hiện thân thông của Như Lai đều không vui mừng.

Lại nữa, thưa Đại sĩ! Như sự giáo hóa của Đức Phật, người được nghe Ngài thuyết pháp không vui, không mừng. Bồ-tát biết tướng của các pháp cùng với việc giáo hóa không khác, nên đối với việc thuyết pháp của Như Lai không làm tăng thêm sự vui mừng và đối với các chúng sinh không có tưởng cho là thấp kém.

Bồ-tát Võng Minh nói:

– Nay Phạm thiên! Ông nay đã thấy rõ tướng của các pháp là như huyền chẳng?

Phạm thiên thưa:

– Nếu người nào phân biệt về các pháp thì Bồ-tát nên hỏi người đó.

Bồ-tát Võng Minh nói:

– Hiện nay ông đang hành đạo ở đâu?

Phạm thiên thưa:

– Nơi nào phàm phu sinh sống thì tôi hành đạo ở đó.

Bồ-tát Võng Minh nói:

– Nếu phàm phu thực hành theo các nẻo tà với những thứ tham lam, sân giận, si mê, thân kiến, lưới nghi chấp ngã và ngã sở, thì ông ở chỗ đó để hành theo các pháp ấy chẳng?

Phạm thiên thưa:

– Thưa Đại sĩ! Đại sĩ muốn có được tướng quyết định của pháp phàm phu chẳng?

Bồ-tát Võng Minh nói:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Tôi hãy còn không muốn có được tướng quyết định của hàng phàm phu hướng nữa là pháp của phàm phu.

Phạm thiên nói:

–Thưa Đại sĩ! Nếu pháp là không quyết định thì có thể có pháp tham dục, sân giận, si mê chăng?

Bồ-tát Vãng Minh nói:

–Không thể có!

Phạm thiên thưa:

–Thưa Đại sĩ! Tất cả các pháp đều xa lìa tướng tham dục, sân giận, si mê, tướng của các hành cũng như vậy.

Thưa Đại sĩ! Nẻo hành của phàm phu và hành của bậc Hiền thánh đều không hai, không khác.

Thưa Đại sĩ! Tất cả hành chẳng phải là hành, tất cả sự thuyết giảng chẳng phải là sự thuyết giảng, tất cả đạo chẳng phải là đạo.

Bồ-tát Vãng Minh hỏi:

–Thế nào là tất cả hành chẳng phải là hành?

Phạm thiên thưa:

–Thưa Đại sĩ! Nếu có người hành đạo, trải qua ngàn vạn ức kiếp thì đối với tánh của pháp ấy cũng không tăng không giảm. Cho nên nói tất cả hành chẳng phải là hành.

Bồ-tát Vãng Minh hỏi:

–Thế nào là sự thuyết giảng chẳng phải là thuyết giảng?

Phạm thiên thưa:

–Thưa Đại sĩ! Như Lai dùng tướng không thể thuyết giảng để giảng nói về tất cả các pháp. Cho nên nói tất cả sự thuyết giảng chẳng phải là thuyết giảng.

Bồ-tát Vãng Minh hỏi:

–Thế nào là tất cả đạo chẳng phải là đạo?

Phạm thiên thưa:

–Vì không có đối tượng được đạt đến nên nói là tất cả đạo chẳng phải là đạo.

Bấy giờ, Thế Tôn khen ngợi Phạm thiên Tư Ích:

–Lành thay, lành thay! Khi giảng thuyết về tướng của các pháp phải nên thuyết giảng như vậy.

Bồ-tát Vãng Minh nói với Phạm thiên:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Ông giảng thuyết về các nẻo hành hóa của hàng phàm phu. Tôi đối với các nẻo hành hóa ấy tức có tướng trạng của hành.

Phạm thiên thưa:

–Nếu ngã có chỗ sinh ra, thì đúng là có tướng trạng của hành.

Bồ-tát Vãng Minh nói:

–Nếu ông không sinh thì làm sao giáo hóa chúng sinh?

Phạm thiên thưa:

–Đức Phật hóa sinh ở đâu thì tôi cũng sinh ra ở đó.

Bồ-tát Vãng Minh nói:

–Sự hóa sinh của Đức Phật thì không có nơi chốn sinh ra.

Phạm thiên hỏi:

–Làm sao có thể thấy được?

Bồ-tát Vãng Minh nói:

–Nhờ vào diệu lực của Phật mà có thể thấy được.

Phạm thiên thưa:

–Tôi sinh ra cũng như vậy đều do nghiệp lực.

Bồ-tát Vãng Minh nói:

–Ông ở trong chỗ đấy khởi nghiệp mà hành hóa chẳng?

Phạm thiên thưa:

–Tôi chẳng ở trong chỗ đấy khởi nghiệp mà hành hóa.

Bồ-tát Vãng Minh hỏi:

–Vậy sao lại nói là do nghiệp lực?

Phạm thiên thưa:

–Như đối với tánh của nghiệp, nghiệp lực cũng lại như vậy, cả hai đều không ra ngoài Như.

Bấy giờ, Trưởng lão Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Nếu người nào có thể hội nhập trong chỗ tùy nghi thuyết pháp của Bồ-tát thì sẽ đạt được công đức lớn. Vì sao? Bạch Thế Tôn! Vì thậm chí chỉ nghe đến danh tự của bậc thượng nhân đó hãy còn được lợi ích lớn rồi, huống gì là nghe được chỗ thuyết giảng của vị ấy. Ví như có cây lớn chẳng nương vào đất, chỉ ở trong hư không mà sinh ra rễ, thân, nhánh, lá, hoa, quả thì thật là hy hữu. Hành tướng của người ấy cũng lại như vậy, không trú nơi tất cả các pháp mà ở trong mười phương thị hiện có hành tướng, có sinh tử, cũng có cả trí tuệ, biện tài như vậy.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bạch Thế Tôn! Nếu có người thiện nam, thiện nữ nào nghe được diệu lực nơi trí tuệ tự tại ấy thì ai mà chẳng phát tâm cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bấy giờ, có một vị Bồ-tát tên là Phổ Hoa, tại chỗ ngồi giữa chúng hội, nói với Trưởng lão Xá-lợi-phất:

–Thưa Nhân giả! Nhân giả đã chứng đắc tánh của các pháp. Đức Phật cũng khen ngợi Nhân giả là bậc trí tuệ đệ nhất trong những người trí tuệ. Cớ sao Nhân giả không thể hiện diệu lực nơi trí tuệ biện tài tự tại tại đó?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Thưa Bồ-tát Phổ Hoa! Các đệ tử của Phật tùy theo năng lực nơi trí tuệ của mình mà có sự thuyết pháp.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Thưa Nhân giả Xá-lợi-phất! Tánh của các pháp có nhiều, ít chẳng?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Thưa không!

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Thế vì sao Nhân giả lại nói các đệ tử của Phật tùy theo năng lực nơi trí tuệ của mình mà có sự thuyết pháp?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Tùy theo pháp đã đạt được mà có sự thuyết giảng khác nhau.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Nhân giả đã chứng đắc pháp tánh với vô lượng tướng rồi chẳng?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Thưa vâng!

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Vì sao Nhân giả lại nói: Tùy theo pháp đã chứng đắc mà có sự thuyết giảng khác nhau. Như pháp tánh với vô lượng tướng, nên chỗ chứng đắc cũng như vậy và sự thuyết giảng cũng như vậy. Vì sao? Vì pháp tánh là vô lượng.

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Tánh của các pháp chẳng phải là tướng có thể nắm bắt, thủ đắc.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Nếu tánh của các pháp chẳng phải là tướng có thể thủ đắc, thì khi Nhân giả ra khỏi pháp tánh, có đạt được giải thoát không?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Không thể được.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Vì sao như vậy?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Nếu ra khỏi tánh của các pháp mà đạt được giải thoát thì hủy hoại pháp tánh.

Bồ-tát Phổ Hoa nói:

–Thưa Nhân giả! Vì thế cho nên Nhân giả chứng đắc đạo, thì pháp tánh cũng như vậy.

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Tôi là người đến để lãnh hội chứ chẳng phải là người thuyết giảng.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Tất cả các pháp đều hội nhập nơi pháp tánh, ở trong ấy ắt hẳn có người giảng nói, người lãnh hội chẳng?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Chẳng phải vậy.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Nếu như vậy thì tại sao Nhân giả nói: “Tôi là người đến để lãnh hội, chứ chẳng phải là người giảng nói?”

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Đức Phật dạy có hai loại người đạt được phước đức vô lượng:

1. Người luôn dốc sức thuyết pháp.

2. Người nhất tâm nghe nhận.

Vì vậy, hiện nay Bồ-tát có thể thuyết giảng, còn tôi thì sẽ nghe nhận.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Khi Nhân giả nhập vào định Diệt tận thì có thể nghe pháp không?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Khi vào định Diệt tận, thì không có hai hành để lãnh hội pháp.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Nhân giả có tin Đức Phật nói: Tất cả các pháp là tướng diệt tận không?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Đúng vậy, tất cả các pháp là tướng diệt tận. Tôi tin lời nói ấy.

Bồ-tát Phổ Hoa nói:

–Nếu đúng như vậy thì Tôn giả Xá-lợi-phất thường không thể lãnh hội pháp. Vì sao? Vì tất cả pháp luôn là tướng diệt tận.

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Bồ-tát có thể chẳng ở trong định mà thuyết pháp được chăng?

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

–Chỉ có một pháp chẳng phải là định?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Không phải!

Bồ-tát Phổ Hoa nói:

–Do đấy nên biết tất cả hàng phàm phu thường ở trong định.

Trưởng lão Xá-lợi-phất hỏi:

–Dùng định gì để tất cả hàng phàm phu luôn ở trong định?

Bồ-tát Phổ Hoa đáp:

–Dùng Tam-muội chẳng hủy hoại pháp tánh.

Trưởng lão Xá-lợi-phất hỏi:

–Nếu như vậy thì hàng phàm phu và Thánh nhân không có sai biệt sao?

Bồ-tát Phổ Hoa đáp:

–Đúng vậy, đúng vậy! Tôi chẳng muốn khiến hàng phàm phu và Thánh nhân có sự sai biệt. Vì sao? Vì Thánh nhân không có chỗ đoạn trừ, hàng phàm phu không có chỗ sinh khởi. Cả hai đều không ra khỏi tướng bình đẳng của pháp tánh.

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Những gì là tướng bình đẳng của các pháp.

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Giống như những nhận biết của Tôn giả Xá-lợi-phất. Thưa Tôn giả! Tôn giả phát sinh pháp Hiền thánh chăng?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Không phải!

Bồ-tát Phổ Hoa hỏi:

Tôn giả đã dứt trừ pháp phàm phu chăng?

–Không phải!

–Tôn giả đã chứng đắc pháp Hiền thánh chăng?

–Không phải!

–Tôn giả đã thấy rõ pháp phàm phu chăng?

–Không thấy!

–Thưa Tôn giả! Do tri kiến nào của Tôn giả để cho là đã chứng đắc đạo?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Bồ-tát không nghe tánh như của phàm phu tức là tánh như của bậc giải thoát dứt sạch các lậu. Tánh như của bậc giải thoát dứt hết các lậu tức là tánh như của Niết-bàn Vô dư.

Bồ-tát Phổ Hoa nói:

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tên gọi của Như ấy chẳng khác Như, chẳng hủy hoại Như, nên dùng Như ấy để nhận biết về các pháp.

Bấy giờ, Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Ví như đồng lửa lớn, với tất cả các ngọn lửa cháy đều là tướng thiêu đốt, cũng như vậy, chỗ thuyết pháp đều hội nhập vào pháp tánh.

Đức Phật bảo với Xá-lợi-phất:

–Đúng như lời Tôn giả nói, chỗ thuyết pháp đều hội nhập nơi pháp tánh.

Khi ấy, Bồ-tát Vông Minh nói với Trưởng lão Xá-lợi-phất:

–Đức Phật đã nói Nhân giả là người có trí tuệ bậc nhất trong những người có trí tuệ. Vậy do trí tuệ gì để được gọi là bậc nhất?

Trưởng lão Xá-lợi-phất thưa:

–Gọi là Thanh văn tức nhờ vào âm thanh mà giác ngộ, nhân nơi trí tuệ này mà nói tôi là người trí tuệ bậc nhất trong những người có trí tuệ chứ không phải là Bồ-tát.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Võng Minh nói:

–Trí tuệ là tướng hý luận chẳng?

–Thưa không.

–Trí tuệ chẳng phải là tướng bình đẳng chẳng?

–Đúng vậy.

Bồ-tát Võng Minh hỏi:

–Hôm nay Nhân giả đạt được trí tuệ bình đẳng, cố sao lại nói:

Trí tuệ có hạn lượng?

Trưởng lão Xá-lợi-phất đáp:

–Thưa Bồ-tát! Do tướng của pháp tánh nên nói trí tuệ là vô lượng. Tùy theo chỗ hội nhập của pháp tánh nhiều hay ít nên nói trí tuệ có hạn lượng.

Bồ-tát Võng Minh hỏi:

–Pháp vô lượng hoàn toàn không tạo ra pháp hữu lượng, sao Nhân giả nói trí tuệ có hạn lượng?

Khi ấy Tôn giả Xá-lợi-phất im lặng không trả lời.

Bấy giờ, Trưởng lão Đại Ca-diếp nương theo Thánh chỉ của Phật, bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Bồ-tát Võng Minh này do nhân duyên gì mà gọi là Võng Minh?

Đức Phật bảo Bồ-tát Võng Minh:

–Này Bồ-tát! Nhân nơi phước báo hiện có của Bồ-tát, khiến cho hàng trời, người nơi tất cả thế gian đều vui mừng. Do nhân duyên có được phước đức ấy, ông nên phát tâm Bồ-đề.

Lúc này, Bồ-tát Võng Minh liền nhận lãnh lời dạy bảo của Phật, bày vai áo bên phải, từ khoảng giữa ngón tay màu đỏ nhạt rất trang nghiêm nơi cánh tay phải, Bồ-tát phóng ra hào quang lớn, chiếu sáng khắp cùng tận vô lượng, vô biên vô số cõi Phật trong mười phương.

Trong các cõi nước ấy, những chúng sinh bị đọa nơi ba đường dữ; những kẻ mù, điếc, câm, ngọng; tay chân co quắp; già bệnh, khổ não; tham, sân, si; lỗa hình, xấu xí, bần cùng, đói khát; tù đày, bị trói buộc, giam giữ, khổn khổ, ách nạn, tự vẫn, keo kiệt, phá giới, hung dữ, lưỡi biếng, vọng niệm, không trí tuệ, ít hiểu biết, không biết hổ thẹn, rơi vào lưới nghi sai lạc, những chúng sinh như

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

vậy khi thấy được ánh sáng này đều hết sức vui mừng, không còn những chúng sinh bị tham, sân, si, kiêu mạn, lo buồn, thù hận, náo hại. Còn ở nơi cõi Phật này, pháp hội gồm các chúng: Đại Bồ-tát, tám bộ chúng, Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, những chúng sinh ấy đồng một sắc thân màu vàng ròng như Phật không khác, có ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp kèm theo đều có tướng vô kiến đánh đều an tọa nơi tòa sen báu, dùng các lọng báu đan xen che khắp bên trên, tất cả đều không sai khác. Chư vị trong chúng hội đều vui vẻ. Ví như Bồ-tát nhập Tam-muội Phát hỷ trang nghiêm, khi ấy, đại chúng cho là điều chưa từng có, mọi người đều nhìn thấy mình như Đức Phật không khác, không thấy thân Phật là lớn, thân mình là nhỏ. Lại nhờ diệu lực của hào quang ấy, tức thì ở phương Dưới có bốn vị Bồ-tát từ nơi đất vọt lên, đứng chấp tay, muốn cùng đánh lễ Phật, suy nghĩ: “Đâu là Phật đích thực chúng tôi muốn đánh lễ?” Họ liền nghe trong hư không có tiếng nói:

–Đó là thần lực từ hào quang của Bồ-tát Vông Minh, khiến cho tất cả đại chúng cùng một thân sắc vàng ròng giống như Đức Phật không khác.

Lúc này, bốn vị Bồ-tát đều khởi tâm cho là điều hy hữu, cùng nhau nói:

–Nay ở trong chúng hội này, thân sắc vàng của chư vị đều không khác nhau, tất cả các pháp cũng lại như vậy. Nếu lời nói này của chúng con là thành thật không hư dối, thì xin Đức Thích-ca Mâu-ni Thế Tôn sẽ hiện tướng khác, khiến cho chúng con được đánh lễ, cúng dường.

Khi ấy, Đức Phật ngồi nơi tòa Sư tử báu bằng hoa sen, bay vút lên hư không cao một cây đa-la. Bốn vị Bồ-tát đều đầu mặt lễ nơi chân Đức Phật và thưa:

–Trí tuệ của Như Lai thật không thể nghĩ bàn, nhưng bản nguyện nơi phước đức của Bồ-tát Vông Minh cũng không thể nghĩ bàn, nên có thể phóng ra ánh sáng vô lượng như vậy.

Bấy giờ, Phật bảo Bồ-tát Vông Minh:

–Này Bồ-tát Vông Minh! Bồ-tát nay đã làm Phật sự, khiến cho vô lượng chúng sinh an trú trong Phật đạo, hiện tại có thể thâm tóm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ánh sáng về.

Bồ-tát Võng Minh vâng theo lời dạy của Phật nên thu lại ánh sáng ấy xong, tức thì sắc tướng oai nghi của chư vị trong chúng hội đều trở lại như cũ, mọi người đều thấy Đức Phật ngồi trên tòa Sư tử.

Khi ấy Trưởng lão Đại Ca-diếp bạch Phật:

– Bạch Thế Tôn! Bốn vị Bồ-tát này từ đâu đến?

Bốn vị thưa:

– Chúng tôi từ thế giới phương Dưới đến.

Trưởng lão Đại Ca-diếp hỏi:

– Cõi nước ấy tên gì? Danh hiệu của Phật ở thế giới ấy là gì?

Bốn vị Bồ-tát thưa:

– Cõi ấy tên Hiện chư bảo trang nghiêm, Phật hiệu là Nhất Bảo Cái, hiện đang thuyết pháp.

Trưởng lão Đại Ca-diếp hỏi:

– Cõi nước của Phật ấy cách đây bao xa?

Bốn vị Bồ-tát thưa:

– Đức Phật tự biết rõ về điều đó.

Trưởng lão Đại Ca-diếp hỏi:

– Chư vị vì sao đến đây?

Bốn vị Bồ-tát thưa:

– Vì ánh sáng của Bồ-tát Võng Minh đã chiếu đến cõi nước chúng tôi. Khi thấy ánh sáng này cùng nghe danh hiệu của Phật Thích-ca Mâu-ni và Bồ-tát Võng Minh cho nên chúng tôi đến đây để yết kiến Đức Phật và Bồ-tát Võng Minh.

Trưởng lão Đại Ca-diếp bạch Phật:

– Bạch Thế Tôn! Đức Phật Nhất Bảo Cái và thế giới Hiện chư bảo trang nghiêm cách đây bao xa?

Đức Phật nói:

– Cách đây bảy mươi hai hằng hà sa cõi Phật.

Đại Ca-diếp hỏi:

– Bạch Thế Tôn! Bốn vị Bồ-tát này từ cõi ấy đến đây trong thời gian bao lâu?

Đức Phật dạy:

– Trong khoảng một niệm thì biến mất nơi cõi ấy mà xuất hiện

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ở cõi này.

Đại Ca-diếp thưa:

–Bạch Thế Tôn! Ánh sáng của các vị Bồ-tát này tỏa chiếu xa với sức thần thông mau chóng thật hết sức hy hữu. Hôm nay, ánh sáng chiếu xa của Bồ-tát Vông Minh đã khiến cho bốn vị Bồ-tát đến đây rất là mau chóng.

Phật bảo Ca-diếp:

–Đúng như lời Tôn giả nói, nẻo hành hóa của Đại Bồ-tát là không thể nghĩ bàn, tất cả hàng Nhị thừa đều không thể đạt tới.

Khi ấy, Trưởng lão Đại Ca-diếp nói với Bồ-tát Vông Minh:

–Thưa Bồ-tát! Bồ-tát thị hiện ánh sáng tỏa chiếu nơi đại hội này làm cho tất cả chư vị đều thành thân màu vàng ròng là do nhân duyên gì?

Bồ-tát Vông Minh đáp:

–Thưa Trưởng lão Đại Ca-diếp! Trưởng lão có thể hỏi Đức Thế Tôn, Đức Thế Tôn sẽ vì Trưởng lão mà nói rõ.

Ngay lúc ấy, Trưởng lão Đại Ca-diếp đem việc ấy bạch Phật, Phật bảo:

–Khi Bồ-tát Vông Minh này thành Phật, tất cả chúng hội của Phật đều cùng một thân sắc màu vàng ròng đều cùng tin hiểu và ưa thích tất cả trí tuệ, cõi nước của Đức Phật ấy thậm chí không có tên gọi của hai thừa, chỉ có chúng hội của các Đại Bồ-tát thanh tịnh.

Đại Ca-diếp bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Bồ-tát sinh vào cõi ấy nên biết là giống như Phật không khác chăng?

Đức Phật bảo:

–Đúng như lời Tôn giả nói, Bồ-tát sinh vào cõi ấy nên biết là giống như Phật vậy.

Khi ấy, trong chúng hội có bốn vạn bốn ngàn người đều phát tâm cầu đạo quả Vô thượng Bồ-đề, nguyện sinh vào cõi nước kia. Họ cùng bạch Phật:

–Lúc Bồ-tát Vông Minh thành Phật, chúng con nguyện sinh vào cõi nước ấy.

M

www.daitangkinh.org